

w sprawie składania i rozpatrywania wniosków, o których mowa w ust. 1.”;

2) po ust. 4 dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Wnioski, o których mowa w ust. 1, zainteresowane osoby mogą składać do Kierownika Urzędu do dnia 31 grudnia 1999 r.

6. W stosunku do osób, które uzyskały stałe miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po dniu 30 września 1999 r., nie stosuje się przepisu ust. 5.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

258

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 marca 1999 r.

w sprawie zbywania niektórych ruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub podlegających sprzedaży przez organy administracji rządowej na podstawie przepisów szczególnych.

Na podstawie art. 174 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 1991 r. Nr 36, poz. 161, z 1992 r. Nr 20, poz. 78, z 1993 r. Nr 28, poz. 127, z 1995 r. Nr 85, poz. 426, z 1996 r. Nr 43, poz. 189 i Nr 146, poz. 680, z 1997 r. Nr 137, poz. 926 i Nr 141, poz. 943 i 944 oraz z 1998 r. Nr 162, poz. 1126) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy działu II rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 1991 r. Nr 36, poz. 161, z 1992 r. Nr 20, poz. 78, z 1993 r. Nr 28, poz. 127, z 1995 r. Nr 85, poz. 426, z 1996 r. Nr 43, poz. 189 i Nr 146, poz. 680, z 1997 r. Nr 137, poz. 926 i Nr 141, poz. 943 i 944 oraz z 1998 r. Nr 162, poz. 1126), zwanej dalej „ustawą”, mają zastosowanie w całości do ruchomości, które stały się własnością Skarbu Państwa na podstawie:

- 1) orzeczenia przepadku rzeczy, wydanego w postępowaniu karnym, karnym skarbowym, administracyjnym, cywilnym oraz w sprawach o wykroczenia,
- 2) przepisów o rzeczach znalezionych oraz likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy,
- 3) darowizny lub objęcia w posiadanie rzeczy niczyjej,
- 4) przepisów o spadkach,

o ile dalsze przepisy nie stanowią inaczej.

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, stosuje się również do ruchomości nie stanowiących własności Skarbu Państwa, jeżeli podlegają likwidacji na podstawie:

- 1) przepisów prawa karnego lub celnego,
- 2) przepisów o rzeczach znalezionych oraz o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy.

§ 2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do:

- 1) rzeczy znalezionych w urządzeniach i w środkach transportu publicznego,
- 2) przedmiotów stanowiących sprzęt i ekwipunek wojskowy oraz sprzęt i ekwipunek policyjny,
- 3) przedmiotów, których posiadanie wymaga szczególnego zezwolenia organów administracji państwowej,

4) ryb i sprzętu rybackiego, podlegających przepadkowi na podstawie przepisów o rybołówstwie morskim.

§ 3. Przedmiotami wartościowymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są: złoto i monety złote, platyna, srebro i monety srebrne, wyroby użytkowe ze złota, platyny lub srebra, kamienie szlachetne i półszlachetne, perły naturalne i hodowlane, korale, bursztyny, zagraniczne i krajowe środki płatnicze, zagraniczne i krajowe papiery wartościowe oraz inne przedmioty, jeżeli stanowią dobra kultury w rozumieniu odrębnych przepisów.

§ 4. 1. Organem właściwym w zakresie sprawowania dozoru, szacowania i zbywania ruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa jest urząd skarbowy, zwany dalej „organem likwidacyjnym”, o ile z przepisów rozporządzenia nie wynika właściwość innego organu.

2. W przypadku rzeczy znalezionych organem właściwym do ich przechowywania jest starosta powiatu, zwany dalej „organem przechowującym”.

§ 5. 1. Ruchomości wymienione w § 1, z zastrzeżeniem ust. 2, organ likwidacyjny lub organ przechowujący może oddać pod dozór innej osobie lub instytucji, jeżeli przez to ruchomości nie stracą na wartości lub nie zachodzi niebezpieczeństwo ich uszkodzenia, zniszczenia lub utraty, a także w celu lepszego zabezpieczenia ruchomości. Pozostawienie rzeczy stanowiącej własność Skarbu Państwa pod dozorem poprzedniego właściciela lub członka jego rodziny jest dopuszczalne tylko w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach.

2. Dobra kultury, o których mowa w § 3, mogą być oddane pod dozór wyłącznie państwowemu muzeum lub innej państwowej instytucji kultury.

§ 6. 1. Oszacowania ruchomości, innych niż wymienione w art. 99 § 2 lub 3 ustawy, dokonuje organ likwidacyjny we własnym zakresie.

2. Można zaniechać oszacowania ruchomości, które przed przejściem na własność Skarbu Państwa zostały oszacowane przez organ likwidacyjny lub biegle-

go powołanego przez ten organ, jeżeli od daty tego oszacowania nie upłynął rok, a z innych okoliczności nie wynika, aby w tym okresie ich wartość mogła ulec zmianie.

§ 7. 1. Oszacowanie i sprzedaż przedmiotów wartościowych może być dokonane przez przedsiębiorstwo zajmujące się obrotem tymi przedmiotami na podstawie umowy zawartej z tym przedsiębiorstwem przez organ likwidacyjny.

2. Do szacowania i sprzedaży przedmiotów wartościowych stosuje się odpowiednio art. 99 § 2, art. 105—108 i art. 110 ustawy oraz przepisy szczególne wydane na podstawie art. 109 § 1 ustawy.

§ 8. 1. Czynności organu likwidacyjnego w odniesieniu do ruchomości, które:

- 1) zostały przejęte na własność Skarbu Państwa na podstawie rozstrzygnięć lub decyzji organów celnych, wydanych w postępowaniu w sprawach celnych lub karnym skarbowym prowadzonym przez organy celne albo w postępowaniu dotyczącym likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy, a znajdujących się w dyspozycji organów celnych,
- 2) zostały przejęte na własność Skarbu Państwa w drodze nieodpłatnego przekazania w wypadkach przewidzianych w przepisach prawa celnego,
- 3) podlegają likwidacji stosownie do przepisów wymienionych w § 1 ust. 2 i znajdują się w dyspozycji organów celnych

— wykonują dyrektorzy urzędów celnych, wyznaczonych przez Ministra Finansów.

2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, do zakresu czynności dyrektorów urzędów celnych należy również przechowywanie, oszacowanie oraz sprzedaż przedmiotów wartościowych. W tym zakresie dyrektorzy urzędów celnych stosują odpowiednio przepisy art. 110 ustawy oraz przepisy szczególne wydane na podstawie art. 109 § 1 ustawy.

§ 9. W razie sprzedaży ruchomości nie stanowiących własności Skarbu Państwa, w zakresie uprawnień właściciela tych ruchomości stosuje się odpowiednio przepisy działu II rozdziału 6 ustawy, które dotyczą zobowiązanego.

§ 10. 1. Przedmioty stanowiące dobra kultury, o których mowa w § 3, przekazuje się nieodpłatnie państwowym muzeom lub innym państwowym instytucjom kultury.

2. Do wydania opinii, czy przedmiot stanowi dobro kultury, oraz do wskazania jednostki państwowej, której przedmiot może być przekazany, właściwy jest wojewódzki konserwator zabytków, a w przypadku materiałów bibliotecznych — dyrektor Biblioteki Narodowej w Warszawie.

3. Przedmioty nie nadające się do obrotu handlowego, a przedstawiające wartość użytkową, mogą być przekazane nieodpłatnie jednostkom organizacyjnym ochrony zdrowia, pomocy społecznej, placówkom oświatowym, instytucjom kultury oraz organizacjom charytatywnym, jeżeli mogą być przez te podmioty wykorzystane przy realizacji ich zadań statutowych, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Przekazanie ruchomości, które naruszałoby prawo autorskie bądź prawo pokrewne, może dojść do skutku, jeżeli twórca wyrazi na nie zgodę lub gdy, o ile jest to możliwe, jednostka przejmująca ruchomość zobowiąże się do usunięcia z niej znamion naruszonego prawa.

5. Przedmioty nadające się do obrotu handlowego, inne niż wymienione w ust. 1, mogą być, w wypadku zdarzeń żywiołowych w rozumieniu przepisów o stanie wyjątkowym, przekazane nieodpłatnie podmiotom, o których mowa w ust. 3, jeżeli przekazanie tych przedmiotów przyczyni się do złagodzenia bezpośrednich skutków takich zdarzeń.

6. Przepisy ust. 1, 3 i 5 mają zastosowanie wyłącznie do ruchomości, które stanowią własność Skarbu Państwa.

7. Nieodpłatne przekazanie przedmiotów, o których mowa w ust. 3 i 5, następuje za zgodą dyrektora izby skarbowej. Dyrektor izby skarbowej może upoważnić naczelnika urzędu skarbowego do wyrażania zgody na nieodpłatne przekazanie przedmiotów. W zakresie przedmiotów likwidowanych przez dyrektorów urzędów celnych na nieodpłatne ich przekazanie jest wymagana zgoda Prezesa Głównego Urzędu Cei.

8. Nieodpłatne przekazanie następuje na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego, w którym podaje się wartość szacunkową przekazywanych przedmiotów, określoną w sposób wskazany w § 6.

§ 11. Pojazdy samochodowe będące ruchomościami, o których mowa w § 8, mogą być sprzedane, po cenie oszacowania, Straży Granicznej, Policji, Urzędowi Ochrony Państwa, wojsku i administracji celnej.

§ 12. 1. Zbycia przedmiotów wartościowych, stanowiących własność Skarbu Państwa i przejętych na przechowanie przez Narodowy Bank Polski przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, dokonają organy likwidacyjne właściwe według miejsca przechowywania tych przedmiotów, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Zbycia przedmiotów wartościowych, znajdujących się na przechowaniu w Centrali Narodowego Banku Polskiego, dokonają organy likwidacyjne wyznaczone przez dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie.

3. Przepisy rozporządzenia stosuje się także w całości do ruchomości, które zostały przejęte na własność Skarbu Państwa na podstawie:

- 1) orzeczenia kary konfiskaty mienia,
- 2) przepisów o majątkach opuszczonych i poniemieczkich.

§ 13. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 marca 1967 r. w sprawie zbywania niektórych ruchomości stanowiących własność Państwa lub podlegających sprzedaży przez organy administracji państwowej na podstawie przepisów szczególnych (Dz. U. Nr 9, poz. 41, z 1984 r. Nr 14, poz. 61 i z 1997 r. Nr 124, poz. 784).

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*